ภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม; ความเรียบง่ายที่ไม่ได้รับการยอมรับ

Thai Language during Field Marshal Plaek Phibunsongkhram; Unacceptable Simplicity

วันที่รับบทความ: 1 มกราคม 2565
วันที่แก้ไขบทความ: 25 กุมภาพันธ์ 2565
วันที่ตอบรับบทความ: 28 กุมภาพันธ์ 2565

กมลชนก ธรรมมิกะ [1]

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ความสอดคล้องและความแตกต่างระหว่างภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม กับการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันและข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับสาเหตุที่ภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ไม่ได้รับการยอมรับจากประชาชนในสมัยนั้น โดยการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้แก่ การยกเลิกการใช้ตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะจำนวน 13 ตัว ได้แก่ ข ค ฆ ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ศ ษ และ ฬ การยกเลิกสระจำนวน 5 ตัว ได้แก่ ใ-, ฤ, ฤๅ, ฦ และ ฦๅ ส่วน ญ ให้ปรับรูปเขียนเป็น ญ แทน ในการวางระเบียบการใช้คำศัพท์ได้แก่กำหนดให้ใช้คำสรรพนามในบางคำเท่านั้น ได้แก่ ฉัน เรา ท่าน ท่านทั้งหลาย เขา เขาทั้งหลาย มัน และพวกมัน โดยจำแนกตามบุรุษและพจน์ กำหนดให้ใช้คำตอบรับ ได้แก่ จ้ะ ค่ะ และครับ และกำหนดให้ใช้คำปฏิเสธ ได้แก่ ไม่ และ เปล่า โดยคำศัพท์ทั้งหมดข้างต้นยังคงมีการใช้จนถึงปัจจุบันแต่มีจำนวนคำและความหลากหลายมากขึ้น อย่างไรก็ตามแม้ว่าภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม จะมีความเรียบง่ายและกะทัดรัด แต่ก็ไม่ได้รับการยอมจากประชาชนในสมัยนั้น สันนิษฐานว่ามาจากการเปลี่ยนแปลงภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาโดยปัจจัยภายนอกและขัดแย้งกับทัศนคติที่มีต่อภาษาของประชาชนในสมัยนั้น การใช้ตัวอักษรตามแบบที่กำหนดอาจทำให้ไม่ทราบที่มาของคำยืมจากภาษาต่างประเทศ และการวางระเบียบการใช้คำศัพท์ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์การใช้ภาษาในสังคมไทย

คำสำคัญ: การเปลี่ยนแปลงของภาษา จอมพล ป. พิบูลสงคราม ภาษาไทย

[1] อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
e-mail: karmonchanok.t@dru.ac.th

Thai Language during Field Marshal Plaek Phibunsongkhram; Unacceptable Simplicity

Received: January 1, 2022
Revised: February 25, 2022
Accepted: February 28,2022

Kamonchanok Thammika [1]

Abstract

This article aims to present the changes occurred in Thai language during Field Marshal Plaek Phibunsongkhram, the consistency and the difference between Thai language during Field Marshal Plaek Phibunsongkhram and modern Thai usage, and the assumptions about the reasons why Thai language during Field Marshal Plaek Phibulsongkhram was not accepted by the people at that time. The changes that occurred in the Thai language during Field Marshal Plaek Phibunsongkhram include renunciation the use of 13 consonant letters; ฃ ฅ ฆ ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ฒ ศ ษ and ฬ, renunciation the use of 5 vowels; ใ-, ฤ, ฤๅ, ฦ and ฦๅ, and the change of character from ญ to ฌ . The changes also included the regulation of the use of word, requiring some pronouns; ฉัน เรา ท่าน ท่านทั้งหลาย เขา เขาทั้งหลาย มัน and พวกมัน that classified by person and number. Moreover, this covered salutation to be used; จ้ะ ค่ะ and ครับ as well as disclaimer to be used;ไม่ and เปล่า. All of those mentioned are still used today, but with a greater number and variety. However, although the Thai language during Field Marshal Plaek Phibulsongkhram was simple and compact, but it was not accepted by the people at that time. It can be assumed that the change in Thai language during Field Marshal Plaek Phibunsongkhram was a change of language through external factors and contradicted the attitude towards language of the majority of people at that time, the use of letters according to the form which was specified may cause unknown to the origins of loan words. The regulation of using words was not consistent with the language usage situation in Thai society.

Keywords: language change, Plaek Pibulsongkhram, Thai language

[1] Lecturer, Faculty of Humanities & Social Sciences, Thai Language, Dhonburi Rajabhat University
e-mail: Karmonchanok.t@dru.ac.th

บทนำ

ภาษาที่ยังมีชีวิต คือ ภาษาที่ยังมีผู้ใช้ย่อมเปลี่ยนแปลงได้เช่นเดียวกับทุกสิ่งบนโลก สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงของภาษาอาจมาจากปัจจัยภายใน ได้แก่ ได้แก่ หลักความสมมาตร และหลักความประหยัด (ปราณี กุลละวณิชย์ อ้างถึงใน ชนกพร อังศุวิริยะ, 2559, หน้า 37) และสาเหตุอีกประการหนึ่งมาจากปัจจัยภายนอกซึ่งเป็นปัจจัยทางสังคม ได้แก่ เช่น อิทธิพลของภาษาต่างประเทศ ระบบการสื่อสารและเทคโนโลยีการพิมพ์ หรือแม้กระทั่งการปฏิรูปการศึกษา สังคม การเมือง และเศรษฐกิจ (ชนกพร อังศุวิริยะ, 2559, หน้า 37-39) การเปลี่ยนแปลงทางภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นการเปลี่ยนแปลงทางภาษาที่เกิดขึ้นจากการปฏิรูปและขับเคลื่อนหลาย ๆ ด้านในสังคมไทยให้เป็นไปตามนโยบายการสร้างชาติโดยเน้นด้านวัฒนธรรม ซึ่งภาษาไทยก็เป็นวัฒนธรรมหนึ่งที่ได้รับการปฏิรูปในสมัยนั้นโดยมีแนวทางส่งเสริมภาษาไทยประการหนึ่ง คือ การส่งเสริมการศึกษาหลักและระเบียบภาษาไทยในมุมมองทางภาษาศาสตร์ (จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ, 2564, หน้า 5-9) ซึ่งภาษาศาสตร์เป็นการศึกษาภาษาอย่างมีระบบและเป็นไปตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ (นันทนา รณเกียรติ, 2554, หน้า 1-2) โดยที่นโยบายการปรับปรุงภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม จะให้ความสำคัญกับความกะทัดรัด และความเรียบง่าย (จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ, 2564, หน้า 13)

1. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม

1.1 การใช้ตัวอักษร

การเปลี่ยนแปลงด้านตัวอักษรภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เกิดขึ้นเนื่องจากภาษาไทยมีความซ้ำซ้อนในส่วนของอักษรเป็นจำนวนมาก คือ มีรูปเขียนมากกว่า 1 รูปเขียนแทนเสียงเดียวกันซึ่งเป็นไปในทิศทางตรงข้ามกับระบบการเขียนตามหลักการทางภาษาศาสตร์ที่กำหนดให้ 1 ตัวอักษรแทน 1 เสียง (one sound – one symbol) เท่านั้น ถึงจะเป็นระบบการเขียนที่ดี (Baker & Hengeveld, 2012, pp. 316-317) ในส่วนของพยัญชนะมีความซ้ำซ้อนถึง 11 กลุ่ม (กมลชนก ธรรมมิกะ, 2559, หน้า 3) ดังต่อไปนี้

1) ข ฃ ค และ ฅ	แทนเสียง	/k^h/
2) ฉ ช และ ฌ	แทนเสียง	/$tɕ^h$/
3) ซ ศ ษ และ ส	แทนเสียง	/s/
4) ญ และ ย	แทนเสียง	/j/
5) ฎ และ ด	แทนเสียง	/d/
6) ฐ ฑ ฒ ถ ท และ ธ	แทนเสียง	/t^h/
7) ณ และ น	แทนเสียง	/n/
8) ผ พ และ ภ	แทนเสียง	/p^h/
9) ฝ และ ฟ	แทนเสียง	/f/
10) ล และ ฬ	แทนเสียง	/l/
11) ห และ ฮ	แทนเสียง	/h/

อัตราส่วนความซ้ำซ้อนของรูปพยัญชนะต่อเสียงมีตั้งแต่ 2 : 1 ไปจนถึง 6 : 1 ซึ่งเสียง /t^h/ เป็นสียงที่สามารถเขียนแทนด้วยรูปพยัญชนะได้มากที่สุดถึง 6 รูป ได้แก่ ฐ ฑ ฒ ถ ท และ ธ ซึ่งการซ้ำซ้อนของรูปเขียนและเสียงเช่นนี้ จะทำให้เกิดความยุ่งยาก และสับสนในการเขียน (Calfee, 2005, p. 8)

ด้วยเหตุนี้ การเปลี่ยนแปลงด้านตัวอักษรภาษาไทยจึงเกิดขึ้น ซึ่งเป็นการการส่งเสริมภาษาไทยอันเป็นวัฒนธรรมและสมบัติของชาติ ดังประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง การปรับปรุงตัวอักษรไทย ต่อไปนี้

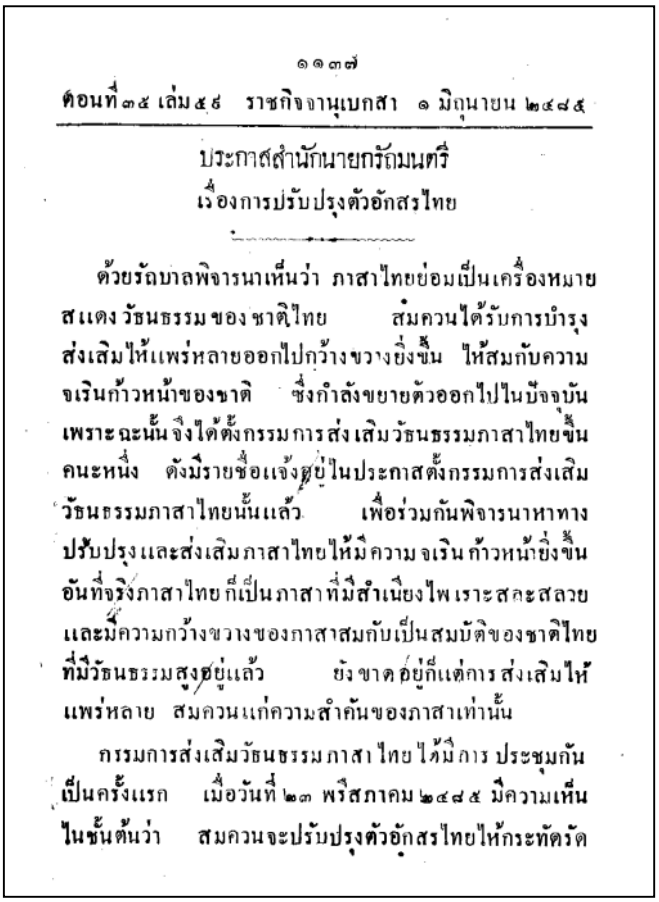

๑๑๓๗

ตอนที่ ๓๕ เล่ม ๕๙ ราชกิจจานุเบกษา ๑ มิถุนายน ๒๔๘๕

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี
เรื่องการปรับปรุงตัวอักสรไทย

ด้วยรัฐบาลพิจารนาเห็นว่า ภาสาไทยย่อมเป็นเครื่องหมายสแดงวัธนธรรมของชาติไทย สมควนได้รับการบำรุงส่งเสิมให้แพร่หลายออกไปกว้างขวางยิ่งขึ้น ให้สมกับความจเรินก้าวหน้าของชาติ ซึ่งกำลังขยายตัวออกไปในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นจึงได้ตั้งกรรมการส่งเสิมวัธนธรรมภาสาไทยขึ้นคนะหนึ่ง ดังมีรายชื่อแจ้งอยู่ในประกาสตั้งกรรมการส่งเสิมวัธนธรรมภาสาไทยนั้นแล้ว เพื่อร่วมกันพิจารนาหาทางปรับปรุงและส่งเสิมภาสาไทยให้มีความจเรินก้าวหน้ายิ่งขึ้น อันที่จริงภาสาไทยก็เป็นภาสาที่มีสำเนียงไพเราะสละสลวย และมีความกว้างขวางของภาสาสมกับเป็นสมบัติของชาติไทยที่มีวัธนธรรมสูงอยู่แล้ว ยังขาดอยู่ก็แต่การส่งเสิมให้แพร่หลาย สมควนแก่ความสำคันของภาสาเท่านั้น

กรรมการส่งเสิมวัธนธรรมภาสาไทยได้มีการประชุมกันเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๒๓ พรึสภาคม ๒๔๘๕ มีความเห็นในชั้นต้นว่า สมควนจะปรับปรุงตัวอักสรไทยให้กะทัดรัด

ภาพที่ 1 ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง การปรับปรุงตัวอักษรไทย1
ที่มา: ประกาสสำนักนายกรัถมนตรีเรื่องการปรับปรุงอักสรไทย (2485, หน้า 1137)

จากภาพที่ 1 แสดงถึงการส่งเสริมภาษาไทยซึ่งเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งให้มีความแพร่หลายมากขึ้น และเจริญก้าวหน้าไปพร้อมกับประเทศชาติ โดยได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมวัฒนธรรมภาษาไทยขึ้น และเห็นสมควรกับการปรับปรุงอักษรไทยให้กะทัดรัดขึ้น

การปรับปรุงตัวอักษรภาษาไทยในยุคสมัยของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านตัวอักษรในภาษาไทย เนื่องจากมีการยกเลิกการใช้พยัญชนะบางตัว เพื่อลดความซ้ำซ้อนระหว่างเสียงและรูปเขียน ซึ่งมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 การปรับปรุงตัวอักษรภาษาไทยในยุคสมัยของจอมพล ป. พิบูลสงคราม

	อักษรที่ยกเลิก	**อักษรที่ใช้แทน**	**ตัวอย่างคำศัพท์**
พยัญชนะ	ฃ	-	-
	ฅ	-	-
	ฆ	ค	เ**ฆี**ยน >เ**คี**ยน **ฆ้**อง >**ค้**อง
	ฌ	ช	เ**ฌ**อ >เ**ช**อ
	ฎ	ด	ช**ฎ**า >ช**ด**า
	ฏ	ต	ประ**ฏั**ก>ประ**ตั**ก
	ฐ	ถ	**ฐ**าน >**ถ**าน
	ฑ	ท (เมื่อคำศัพท์อ่านออกเสียง ท) ด (เมื่อคำศัพท์อ่านออกเสียง ท)	ไพ**ฑู**รย์ >ไพ**ทู**รย์ บัณ**ฑิ**ต >บัน**ดิ**ต
	ฒ	ธ	วั**ฒ**นธัม>วั**ธ**นธัม
	ณ	น	ธร**ณี**>ธร**นี**
	ศ	ส	ประกา**ศ**>ประกา**ส**
	ษ	ส	ภา**ษ**าไทย >ภา**ส**าไทย
	ฬ	ล	จุ**ฬ**า >จุ**ล**า
	ญ	ฌ (ตัดเชิงออก)	ห**ญิ**ง >หฌิง
สระ	สระใอ (ไม้ม้วน)	สระไอ (ไม้มลาย)	ใช้ >ไช้
	ฤ	ร	ฤกษ์ > เริกส์ ฤ>รือ
	ฦ	ล	ฦ >ลือ

ที่มา: ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีเรื่องการปรับปรุงอักสรไทย (2485, หน้า 1139-1141)

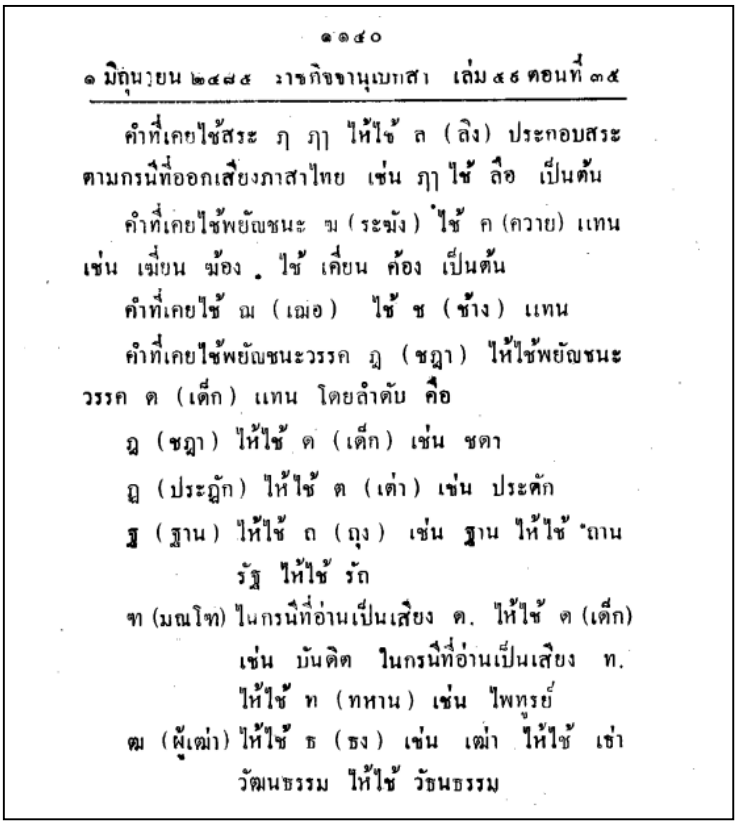

๑๑๔๐

๑ มิถุนายน ๒๔๘๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๙ ตอนที่ ๓๕

คำที่เคยใช้สระ ฤ ฤๅ ให้ใช้ ล (ลิง) ประกอบสระตามกรณีที่ออกเสียงภาสาไทย เช่น ฤๅ ใช้ ลือ เป็นต้น

คำที่เคยใช้พยัญชนะ ฆ (ระฆัง) ใช้ ค (ควาย) แทน เช่น เฆี่ยน ฆ้อง ใช้ เคี่ยน ค้อง เป็นต้น

คำที่เคยใช้ ฌ (เฉอ) ใช้ ช (ช้าง) แทน

คำที่เคยใช้พยัญชนะวรรค ฎ (ชฎา) ให้ใช้พยัญชนะวรรค ด (เด็ก) แทน โดยลำดับ คือ

ฎ (ชฎา) ให้ใช้ ด (เด็ก) เช่น ชดา

ฏ (ประฏัก) ให้ใช้ ต (เต่า) เช่น ประตัก

ฐ (ฐาน) ให้ใช้ ถ (ถุง) เช่น ฐาน ให้ใช้ ถาน รัฐ ให้ใช้ รัถ

ฑ (มณโฑ) ในกรณีที่อ่านเป็นเสียง ด. ให้ใช้ ด (เด็ก) เช่น บันดิต ในกรณีที่อ่านเป็นเสียง ท. ให้ใช้ ท (ทหาน) เช่น ไพทูรย์

ฒ (ผู้เฒ่า) ให้ใช้ ธ (ธง) เช่น เฒ่า ให้ใช้ เธ่า วัฒนธรรม ให้ใช้ วัธนธรรม

ภาพที่ 2 ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง การปรับปรุงตัวอักษรไทย 2
ที่มา: ประกาสสำนักนายกรัถมนตรีเรื่องการปรับปรุงอักสรไทย (2485, หน้า 1140)

จากตารางที่ 1 และภาพที่ 2 จะเห็นได้ว่า การปรับปรุงตัวอักษรไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้แก่ การยกเลิกรูปพยัญชนะจำนวน 13 ตัว ได้แก่ ข ค ฆ ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ศ ษ และ ฬ โดยที่รูปพยัญชนะจำนวน 11 ตัว ได้แก่ ฆ ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ศ ษ และ ฬโดยแทนที่ด้วยรูปพยัญชนะ ค ช ด ต ถ ทน ส และ ล ส่วน ญ ให้ปรับรูปเขียนเป็น ฌ แทน และยกเลิกสระจำนวน 5 ตัว ได้แก่ ใ-, ฤ, ฤๅ, ฦ และ ฦๅ โดยแทนที่ด้วยรูปสระ ไ- รูปพยัญชนะ ร และ ล ตามลำดับ

นอกจากการการปรับปรุงตัวอักษรภาษาไทยทั้งพยัญชนะและสระแล้วยังมีการปรับปรุงและวางระเบียบใหม่สำหรับอักขรวิธีทางภาษาไทยบางส่วน ได้แก่ การยกเลิกการเขียน รร (ร หัน) ในคำศัพท์ที่ไม่ได้มาจากภาษาบาลีสันสกฤต เช่น บรร เขียนเป็น บัน เป็นต้น การสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกด เช่น สำคัญ เขียนเป็น สำคัน เจริญ เขียนเป็น จเริน เป็นต้น และการเขียนสะกดคำตามการออกเสียงจริง เช่น เสริม เขียนเป็น เสิม กระทรวง เขียนเป็น กระซวง เป็นต้น (ประกาสสำนักนายกรัถมนตรีเรื่องการปรับปรุงอักสรไทย, 2485, หน้า 1141) อย่างไรก็ตาม การปรับปรุงตัวอักษรและอักขรวิธีทางภาษาไทยนั้นไม่ได้รับการยอมรับจากประชาชนในสมัยนั้น เมื่อจอมพล ป. พิบูลสงคราม หมดอำนาจลงใน

พ.ศ. 2487 ประชาชนก็ได้กลับไปใช้อักษรและอักขรวิธีในรูปแบบเดิม (อิงอร สุพันธุ์วณิช, 2550, หน้า 672)

1.2 การใช้คำศัพท์

การเปลี่ยนแปลงด้านคำศัพท์เป็นอีกหนึ่งการเปลี่ยนแปลงทางภาษาไทยที่เกิดขึ้นในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ในสมัยนั้นจอมพล ป. พิบูลสงคราม และคณะกรรมการส่งเสริมภาษาไทยได้จัดระเบียบการใช้คำศัพท์ภาษาไทยในส่วนของคำสรรพนาม (คำแทนชื่อ) คำตอบรับ (คำรับ) และคำปฏิเสธ (สมัยนั้นสะกดเป็น ปติเสธ) เนื่องจากเห็นว่า คำเหล่านี้มีใช้เป็นจำนวนมากและมีการใช้ที่สับสน จึงออกประกาศเพื่อจัดระเบียบการใช้คำศัพท์ทั้งในการเขียนและการพูดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันตามที่ปรากฏในประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีเรื่องวางระเบียบ คำแทนชื่อ คำรับ คำปฏิเสธดังข้อมูลในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 การใช้คำสรรพนามภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม

บุรุษสรรพนาม	เอกพจน์	พหูพจน์
บุรุษที่ 1	ฉัน	เรา
บุรุษที่ 2	ท่าน	ท่านทั้งหลาย
บุรุษที่ 3	เขา	เขาทั้งหลาย
	มัน	พวกมัน

ที่มา: ประกาสสำนักนายกรัถมนตรี เรื่องวางระเบียบ คำแทนชื่อ คำรับ คำปติเสธ (2485, หน้า 1301-1303)

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า ประกาศดังกล่าวกำหนดให้ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ได้แก่ “ฉัน” ในรูปของเอกพจน์ และ “เรา” ในรูปของพหูพจน์ สรรพนามบุรุษที่ 2 ได้แก่ “ท่าน” ในรูปของเอกพจน์ และ “ท่านทั้งหลาย” ในรูปของพหูพจน์ และสรรพนามบุรุษที่ 3 ได้แก่ “เขา” และ “มัน” ในรูปของเอกพจน์ และ “เขาทั้งหลาย” และ “พวกมัน” ในรูปของพหูพจน์ โดยที่ “มัน” และ “พวกมัน” เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 ที่ใช้กับสิ่งที่ไม่ใช่บุคคล และไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์

นอกจากการวางระเบียบการใช้คำสรรพนามแล้ว จอมพล ป. พิบูลสงครามและคณะกรรมการส่งเสริมภาษาไทยในสมัยนั้นก็ได้กำหนดให้ใช้คำตอบรับ (คำรับ) คือคำว่า “จ้ะ” และคำปฏิเสธ (สมัยนั้นสะกดเป็น ปติเสธ) คือคำว่า “ไม่” แต่ก็ยังไม่ได้รับความนิยมจากประชาชนในสมัยนั้น จอมพล ป. พิบูลสงคราม จึงออกประกาศอีกฉบับ ลงวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2486 โดยกำหนดให้ “ครับ” เป็นคำตอบรับสำหรับผู้ชาย “ค่ะ” เป็นคำตอบรับสำหรับผู้หญิง และ “เปล่า” เป็นคำปฏิเสธ (ศิลปวัฒนธรรม, 2564)

2. ความสอดคล้องและความแตกต่างระหว่างภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม กับการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน

การเปลี่ยนแปลงทางภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงครามเป็นการเปลี่ยนแปลงทางภาษาที่เกิดจากปัจจัยภายนอก คือ การเมืองการปกครอง อย่างไรก็ตามหากเปรียบเทียบภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม กับการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน จะพบความสอดคล้องและความแตกต่างระหว่างภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม กับการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน ดังนี้

2.1 ความสอดคล้อง

2.1.1 การใช้ตัวอักษร

ภาษาไทยนอกจากจะเปลี่ยนแปลงโดยปัจจัยภายนอกอย่างเช่นการการปฏิรูปการศึกษาและสังคมแล้ว (ชนกพร อังศุวิริยะ, 2559, หน้า 37-39) ภาษาไทยยังสามารถเปลี่ยนแปลงได้จากสื่อที่ใช้ในการสื่อสาร (medium of communication) ซึ่งเครื่องมือหรืออุปกรณ์สื่อสารต่าง ๆ เช่น โทรศัพท์ โทรทัศน์ วิทยุ คอมพิวเตอร์ เป็นต้น (สมทรง บุรุษพัฒน์, 2560, หน้า 17) ตัวอย่างการเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยจากเครื่องมือหรืออุปกรณ์สื่อสารที่เห็นได้ชัดเจนอย่างหนึ่ง คือ ภาษาแช็ต (chat) ซึ่งเป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่เกิดจากการพิมพ์ข้อความผ่านแป้นพิมพ์ หรือคีย์บอร์ด ผ่านอุปกรณ์การสื่อสาร ได้แก่ คอมพิวเตอร์ และโทรศัพท์มือถือหรือสมาร์ตโฟน โดยภาษาแช็ต (chat) จะแสดงให้เห็นลักษณะของการสื่อสารที่เร่งรีบ และความสำคัญกับความรวดเร็วในการสื่อสารมากกว่าอักขรวิธี เช่น การเขียนคำว่า “ก็” เป็น “ก้อ”, “ใช่ไหม” เป็น “ใช่มั้ย”, “หนู” เป็น “นู๋”, “ตัวเอง” เป็น “ตะเอง”, “จริง” เป็น “จิง”, “เสร็จ” เป็น “เส็ด” เป็นต้น (นิตยา กาญจนวรรณ, 2555, หน้า 85)

เมื่อพิจารณาการปฏิรูปภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม และการเปลี่ยนแปลงภาษาที่เกิดจากเทคโนโลยีการสื่อสารบนโลกออนไลน์จะเห็นได้ว่ามีสิ่งที่เหมือนกัน คือ การสะกดคำโดยใช้ตัวอักษรที่มีรูปเขียนไม่ซับซ้อน การสะกดคำตามเสียงที่ออกจริง และการสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกด ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ความสอดคล้องกันระหว่างอักขรวิธีสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม กับภาษาแช็ต (chat)

อักขรวิธี	สมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม	ภาษาแช็ต (chat)
1. การใช้รูปเขียนที่ไม่ซับซ้อนแทนรูปเขียนที่ซับซ้อน	ก**ฎ**หมาย >ก**ด**หมาย เ**ฆี่**ยน >เ**คี่**ยน	เ**ธ**อ >เ**ท**อ
2. การสะกดคำตามที่ออกเสียงจริง	กระ**ทร**วง >กระ**ซ**วง **พฤกษา**>**พรึกสา**	เ**ปล่**า >**ป่**าว **อะไร**>**อาราย**
3. การใช้พยัญชนะท้ายตรงตามมาตราตัวสะกด	ทหา**ร**>ทหา**น** สำคั**ญ**>สำคั**น**	เสร็**จ**>เส็**ด**

การเปลี่ยนแปลงอักขรวิธีภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม และภาษาแช็ต(chat) มีอักขรวิธีที่เหมือนและสอดคล้องกัน คือ การสะกดคำโดยใช้ตัวอักษรที่มีรูปเขียนไม่ซับซ้อน การสะกดคำตามเสียงที่ออกจริง และการสะกดคำตรงตามมาตราตัวสะกด ซึ่งส่วนใหญ่จะสอดคล้องและสัมพันธ์กับระบบการเขียนตามแนวทางภาษาศาสตร์ที่กำหนดให้ 1 ตัวอักษรแทน 1 เสียง (one sound – one symbol) เท่านั้น (Baker & Hengeveld, 2012, pp. 316-317)

2.1.2 การใช้คำศัพท์

ในด้านคำศัพท์ที่ได้รับการกำหนดให้ใช้ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ไม่ว่าจะเป็นคำสรรพนามตามที่กล่าวมาแล้วในตารางที่ 2คำปฏิเสธได้แก่ “ไม่” และ “เปล่า” และคำตอบรับได้แก่ “จ้ะ” “ครับ” และ “ค่ะ” ยังคงมีการใช้จนมาถึงปัจจุบันแต่ในปัจจุบันจะมีจำนวนของคำมากขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้นซึ่งเป็นไปตามการใช้ภาษาตามสถานการณ์ในสังคมไทย โดยจะอธิบายต่อไปในหัวข้อที่ 2.2.2

2.2 ความแตกต่าง

2.2.1 การใช้ตัวอักษร

ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดจากการเปลี่ยนแปลงตัวอักษรภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม คือ จำนวนตัวอักษรมีน้อยลงทำให้จำนวนตัวอักษรที่ซ้ำเสียงกันจาก 11 กลุ่มตามที่กล่าวมาแล้วในหัวข้อที่ 1.1 ลดลงเหลือ 9 กลุ่มดังนี้

1) ข และ ค แทนเสียง /k^h/
2) ฉ และ ช แทนเสียง /$tɕ^h$/
3) ซ และ ส แทนเสียง /s/
4) ญ และ ย แทนเสียง /j/
5) ถ ท และ ธ แทนเสียง /t^h/
6) ผ พ และ ภ แทนเสียง /p^h/
7) ฝ และ ฟ แทนเสียง /f/
8) ล และ ฬ แทนเสียง /l/
9) ห และ ฮ แทนเสียง /h/

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า อัตราส่วนความซ้ำซ้อนของรูปพยัญชนะต่อเสียงหลังการปรับปรุงตัวอักษรในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงครามส่วนใหญ่จะอยู่ที่ 2 : 1 มีเพียง 2 กลุ่มเท่านั้นที่มีอัตราส่วน 3 : 1 ได้แก่ เสียง /t^h/ สามารถเขียนแทนด้วยรูปพยัญชนะ ถ ท และ ธ และเสียง /p^h/ สามารถเขียนแทนด้วยรูปพยัญชนะผ พ และ ภ

2.2.2 การใช้คำศัพท์

คำศัพท์ที่ได้รับการกำหนดให้ใช้ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ไม่ว่าจะเป็นคำสรรพนาม คำตอบรับและคำปฏิเสธ ยังคงมีการใช้จนถึงปัจจุบัน ตามที่กล่าวไว้ในหัวข้อ 2.1.2 แต่สิ่งแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดระหว่างภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม และการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน คือ จำนวนของคำศัพท์และความหลากหลายของคำศัพท์ที่ภาษาไทยปัจจุบันจะมีมากกว่า อธิบายได้ดังนี้

เมื่อพิจารณาการวางระเบียบการใช้คำสรรพนาม ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ตามที่ปรากฏในตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างจากหลักเกณฑ์การใช้คำสรรพนามในภาษาไทยตามตำราหลักภาษาไทยของกำชัย ทองหล่อ ซึ่งเป็นตำราหลักภาษาไทยที่ได้รับการยอมรับและยึดถือเป็นหลักเกณฑ์มาจนถึงปัจจุบัน การใช้คำสรรพนามตามตำราหลักภาษาไทยของกำชัย ทองหล่อ ในส่วนของคำสรรพนามมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1) สรรพนามบุรุษที่ 1 ใช้แทนผู้พูด เช่น ผม ฉัน ข้าพเจ้า ดิฉัน อาตมาภาพ เป็นต้น

2) สรรพนามบุรุษที่ 2 ใช้แทนผู้ฟัง เช่น คุณ เธอ ท่าน ใต้เท้า ฝ่าบาท เป็นต้น

3) สรรพนามบุรุษที่ 3 ใช้แทนผู้ที่กล่าวถึง เช่น เขา มัน ผู้ใด ใคร เป็นต้น (กำชัย ทองหล่อ, 2554, หน้า 216)

จากการแบ่งบุรุษสรรพนามข้างต้นจะเห็นได้ว่า ในบุรุษสรรพนามทั้ง 3 ประเภท จะมีคำสรรพนามใช้มากกว่า 1 คำ และมีเป็นจำนวนมาก อีกทั้งไม่มีการแบ่งเพศ และ พจน์ เช่นเดียวกับการวางระเบียบการใช้คำสรรพนาม ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม

นอกจากคำสรรพนามแล้ว คำตอบรับ ได้แก่ “จ้ะ”“ครับ” และ “ค่ะ” ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เมื่อมาถึงสมัยปัจจุบัน “จ้ะ”“ครับ” และ “ค่ะ” จัดเป็นคำลงท้าย ดังที่ นิตยา กาญจนวรรณ (2556) ได้อธิบายถึงคำลงท้าย 2 ประเภท ไว้ดังนี้

1) คำลงท้ายแสดงความสุภาพ เช่น “ค่ะ” “ครับ” “นะคะ” “ค่ะ” “ขา” “จ้ะ” เป็นต้น ตัวอย่างเช่น ผมไป<u>ครับ</u> ครับเป็นคำลงท้ายแสดงความสุภาพโดยที่ผู้พูดเป็นชาย ได้ยินแล้ว<u>จ้ะ</u>จ้ะเป็นคำลงท้ายแสดงการตอบรับโดยผู้พูดเป็นหญิงและใช้พูดกับผู้ที่สนิทสนม เป็นต้น

2) คำลงท้ายที่ใช้แสดงสถานะของเหตุการณ์ เช่น “เถอะ” “เถิด” “ล่ะ” “ซี” “หรอก” เป็นต้น ตัวอย่างเช่น กิน<u>เถอะ</u> ยังมีอีกมาก เถอะ เป็นคำลงท้ายใช้แสดงการชักชวน ไม่ไป<u>หรอก</u> หรอก เป็นคำลงท้ายที่เน้นการบอกเล่า เป็นต้น

3. เหตุใดภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม จึงไม่ได้รับการยอมรับจากประชาชนในสมัยนั้น

การเปลี่ยนแปลงภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงครามไม่ได้รับการยอมรับจากประชาชนในสมัยนั้น จึงทำให้ถูกยกเลิกในเวลาต่อมา สาเหตุของการไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม มีข้อสันนิษฐาน ดังนี้

3.1 การเปลี่ยนแปลงภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาโดยอาศัยปัจจัยภายนอกและขัดแย้งกับทัศนคติที่มีต่อภาษาของคนส่วนใหญ่ในสมัยนั้น

การเปลี่ยนแปลงภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นการเปลี่ยนแปลงทางภาษาที่เกิดจากปัจจัยภายนอก ได้แก่ การปฏิรูปการศึกษาและสังคมในสมัยนั้น (ชนกพร อังศุวิริยะ, 2559, หน้า 37-39) ซึ่งเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่เกิดจากปัจจัยภายในซึ่งมีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป (สมทรง บุรุษพัฒน์, 2560, หน้า 11; อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2545, หน้า 12) จึงสันนิษฐานได้ว่านอกจากการเปลี่ยนแปลงภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม จะเป็นการ

เปลี่ยนแปลงโดยปัจจัยภายนอกที่อาจเกิดขึ้นโดยไม่ใช้ระยะเวลานาน และอาจขัดแย้งกับทัศนคติ รวมไปถึงความเคยชินในการใช้ภาษาไทยของคนส่วนใหญ่ในสังคมสมัยนั้น ทำให้การเปลี่ยนแปลงภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านตัวอักษรไม่ได้รับความนิยมจากประชาชนในสมัยนั้น ซึ่งข้อสันนิษฐานนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Coates (อ้างถึงใน สมทรง บุรุษพัฒน์, 2560, หน้า 11) ที่กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษาจะเกิดขึ้นเมื่อคนกลุ่มหนึ่งในชุมชนภาษาใช้ภาษารูปแบบใหม่และได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ โดยยอมรับเป็นบรรทัดฐานการใช้ภาษาของชุมชนภาษานั้น

3.2 การใช้ตัวอักษรและอักขรวิธีแบบใหม่ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม อาจทำให้ไม่ทราบที่มาของคำศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ

นอกจากจะพิจารณาจากแนวคิดทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงของภาษาตามหลักการทางภาษาศาสตร์ดังที่กล่าวมาข้างต้น เมื่อพิจารณาถึงการแบ่งชนิดของพยัญชนะไทยก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม พยัญชนะไทยจะแบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่ พยัญชนะกลาง พยัญชนะเดิม และพยัญชนะเติม (พระยาอุปกิตศิลปสาร, 2531, หน้า 9-12; กำชัย ทองหล่อ, 2554, หน้า 70-73) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) พยัญชนะกลาง เป็นพยัญชนะที่ใช้เขียนคำศัพท์ในภาษาไทยและคำยืมในภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษาชวา ภาษาอังกฤษ ภาษามอญ เป็นต้น พยัญชนะกลางนี้มี จำนวน 21 ตัว ได้แก่ ก ข ค ง จ ฉ ช ฉ ถ ท น ป ผ พ ม ย ร ล ว ส และ ห

2) พยัญชนะเดิม (พยัญชนะเฉพาะ) เป็นพยัญชนะที่ใช้เขียนคำยืมภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต และภาษายุโรปบางคำ มีจำนวน 13 ตัว ได้แก่ ฆ ฌ ญ ฎ ฐ ฑ ฒ ณ ธ ภ ศ ษ และ ฬ แต่พยัญชนะ 9 ตัว ได้แก่ ฆ ฌ ญ ฒ ณ ธ ภ ศ และ ษ ใช้เขียนคำศัพท์ในภาษาไทยบางคำ เช่น ฆ่า เฌอ หญิง เฒ่า ณ เธอ ภาย ศอก เกษียน เป็นต้น

3) พยัญชนะเติม เป็นพยัญชนะที่บัญญัติเพิ่มเพื่อให้เพียงพอแก่สำเนียงในภาษาไทย มีจำนวน 10 ตัว ได้แก่ ฃ ฅ ฉ ฎ ด บ ฝ ฟ อ และ ฮ นอกจากนั้น พยัญชนะเหล่านี้ยังใช้เขียนคำยืมจากภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาอังกฤษ และภาษาจีนอีกด้วย

เมื่อพิจารณาการปรับปรุงตัวอักษรภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ตามที่กล่าวมาแล้วในตารางที่ 1 และภาพที่ 2 ประกอบกับการแบ่งพยัญชนะไทยออกเป็น 3 ชนิดตามที่กล่าวมาข้างต้น พบว่า รูปพยัญชนะภาษาไทยส่วนใหญ่ที่ถูกยกเลิกและกำหนดให้แทนที่ด้วยตัวอักษรอื่นในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้แก่ ฃ ฅ ฆ ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ศ ษ ฬ และ ญ จะเป็นพยัญชนะเดิม (พยัญชนะเฉพาะ) และพยัญชนะเติมเท่านั้นซึ่งหากประชาชนในสมัยนั้นยอมรับการเปลี่ยนแปลงภาษาไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ในด้านตัวอักษร อาจทำให้ไม่ทราบที่มาของคำศัพท์คำนั้น ๆ เนื่องจากอักษรไทยจำนวนมากได้รับการประดิษฐ์ขึ้นเพื่อรองรับคำยืมจากภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต ตัวอย่างเช่น หากเราเขียนคำว่า ประกาศ เป็น ประกาส, พฤกษา เป็น พรึกสา จะทำให้เราไม่ทราบที่มาว่า ประกาศ และพฤกษา เป็นคำยืมที่มาจากภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต

3.3 การวางระเบียบการใช้คำศัพท์ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์การใช้ภาษาในสังคมไทย

แม้ว่าการวางระเบียบการใช้คำศัพท์ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ไม่ว่าจะเป็นคำสรรพนาม คำตอบรับ และคำปฏิเสธจะลดจำนวนและความซ้ำซ้อนของคำศัพท์ลงตามที่กล่าวไว้ในตารางที่ 2 แต่อย่างไรก็ตามการวางระเบียบดังกล่าวไม่สอดคล้องกับสถานการณ์การใช้ภาษาในสังคมไทย กล่าวคือ รูปแบบหรือลักษณะการใช้ภาษาจะแตกต่างกันตามสถานการณ์การใช้ภาษา (อมรา ประสิทธิรัฐสินธุ์, 2545, หน้า 73) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1 สามีกับภรรยา

1) สามี: “ไปไหนกันดีจ๊ะคุณ”
ภรรยา: “แล้วแต่คุณเลยจ้ะ”

ตัวอย่างที่ 2 เพื่อนสนิท

2) ก: “ไปแดกไหนมึง”
ข: “กูแดกแล้ว”

ตัวอย่างที่ 3 พนักงานบริษัทกับลูกค้า

3) พนักงานบริษัท: “ไม่ทราบว่าคุณชอบรับประทานอาหารแบบไหนครับ”
ลูกค้า: “แบบไหนก็ได้ ผมกินทั้งได้ทั้งนั้นเลยคุณ”
(ชนกพร อังศุวิริยะ, 2559, หน้า 48)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นถึง การใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นคำสรรพนาม และคำลงท้ายที่แตกต่างไปตามสถานการณ์แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ในตัวอย่างที่ 1และ 2 ผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนมกัน ส่วนในตัวอย่างที่ 3 ผู้พูดและผู้ฟังไม่ได้สนิทสนมกันแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ที่มีความสุภาพและระยะห่างมากกว่าตัวอย่างที่ 1 และตัวอย่างที่ 2

การใช้ภาษาที่แตกต่างไปตามสถานการณ์ สอดคล้องกับแนวคิดของ วินัย พงศ์ศรีเพียร (2555, หน้า 93) ที่กล่าวถึงคำสรรพนามที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในภาษาไทยไว้ว่า คำสรรพนามที่มีอยู่เป็นจำนวนมากแสดงถึงความละเอียดอ่อนของคนไทยในการแยกแยะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและแสดงถึงภูมิหลังและความสัมพันธ์เชิงสังคมของคนไทย ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับ กาญจนา นาคสกุล (2540) ที่ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับการใช้คำสรรพนามที่มีความหลากหลายในภาษาไทยว่า คำสรรพนามไม่ได้เป็นเพียงคำแทนตัวบุคคล แต่เป็นสิ่งที่สะท้อนวัฒนธรรมไทยหลายประการ เช่น ความอ่อนน้อมถ่อมตน การมีสัมมาคาวระ การให้เกียรติผู้อาวุโส การให้ความสำคัญกับเพศ ความผูกพันระหว่างครอบครัวและเครือญาติ การปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์ทั้งในด้านอารมณ์ สังคม และสภาวการณ์โลก ฯลฯ และ นิตยา กาญจนวรรณ (2556) ที่กล่าวถึง การใช้คำลงท้ายเพื่อการตอบรับในปัจจุบันว่า คำลงท้ายเพื่อการตอบรับในปัจจุบันมีความหลากหลายและแปรไปตามความสุภาพ และสถานการณ์ ได้แก่ “ค่ะ” เป็นคำลงท้ายที่แสดงความสุภาพสำหรับผู้หญิง “ครับ” เป็นคำลงท้ายที่แสดงความสุภาพสำหรับผู้ชาย และ “จ้ะ” เป็นคำลงท้ายที่ใช้อย่างไม่เป็นทางการสำหรับผู้หญิง จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จึงสันนิษฐานได้ว่า ความไม่

สอดคล้องกับสถานการณ์การใช้ภาษาในสังคมไทยทำให้ระเบียบการใช้คำสรรพนาม ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ไม่ได้ยอมรับจากประชาชนในสมัยนั้น

บทสรุป

การเปลี่ยนแปลงภาษาไทยในยุคสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นการเปลี่ยนแปลงทางภาษาที่เกิดจากปัจจัยภายนอก ได้แก่ การปฏิรูปการศึกษาและสังคมในสมัยนั้น (ชนกพร อังศุวิริยะ, 2559, หน้า 37-39) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดทั้งด้านตัวอักษรและคำศัพท์ ในด้านตัวอักษรโดยได้ประกาศยกเลิกการใช้ตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะ จำนวน 13 ตัว ได้แก่ ข ค ฆ ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ศ ษ และ ฬ และยกเลิกสระ จำนวน 5 ตัว ได้แก่ ใ-, ฤ, ฤๅ, ฦ และ ฦๅ ส่วน ญ ให้ปรับรูปเขียนเป็น ณ แทน ส่วนด้านคำศัพท์ได้กำหนดให้ใช้คำสรรพนามในบางคำเท่านั้น ได้แก่ ฉัน เรา ท่าน ท่านทั้งหลาย เขา เขาทั้งหลาย มัน และพวกมัน โดยจำแนกตามบุรุษและพจน์ กำหนดให้ใช้คำตอบรับ ได้แก่ จ้ะ ค่ะ และครับ และกำหนดให้ใช้คำปฏิเสธ ได้แก่ “ไม่” และ “เปล่า” แม้ว่าการปรับปรุงตัวอักษรและคำศัพท์ของจอมพล ป. พิบูลสงคราม จะทำให้ภาษาไทย ลดความซ้ำซ้อนลง กะทัดรัดขึ้น และง่ายต่อการเรียนรู้มากขึ้นแต่ก็ไม่ได้รับการยอมรับและความนิยมจากประชาชนในสมัยนั้น สันนิษฐานได้ว่า ภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงครามถึงแม้จะมีความเรียบง่ายและกะทัดรัดกว่าภาษาไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน แต่การเปลี่ยนแปลงภาษาไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาโดยอาศัยปัจจัยภายนอกและขัดแย้งกับทัศนคติที่มีต่อภาษาของคนส่วนใหญ่ในสมัยนั้น การใช้ตัวอักษรและอักขรวิธีแบบใหม่ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม อาจทำให้ไม่ทราบที่มาของคำศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ และการวางระเบียบการใช้คำศัพท์ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์การใช้ภาษาในสังคมไทย

บรรณานุกรม

กมลชนก ธรรมมิกะ. (2559). **ฑ-นางมณโฑ: หน่วยเสียงและอักษรภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กาญจนา นาคสกุล. (2540). **คำสรรพนามในภาษาไทยสะท้อนวัฒนธรรมไทย.** สืบค้นจาก http://legacy.orst.go.th/?knowledges

กำชัย ทองหล่อ. (2554). **หลักภาษาไทย.** (พิมพ์ครั้งที่ 53). กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. (2540). **จอมพล ป. พิบูลสงครามกับการเมืองไทยสมัยใหม่.** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการ ตำราสังคมศาสตร์และมนุษย์ศาสตร์.

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. (2564). การปรับปรุงตัวอักษรและอักขรวิธีไทยสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม. **วารสารอักษรศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร.** (20)1, หน้า 5-21.

ชนกพร อังศุวิริยะ. (2559). **ภาษากับสังคม.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

นันทนา รณเกียรติ. (2554). **สัทศาสตร์ ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นิตยา กาญจนวรรณ. (2555). เครื่องมือเปลี่ยน ภาษาเปลี่ยน. **วารสารราชบัณฑิตยสถาน,** 37(2), หน้า 75-92.

นิตยา กาญจนวรรณ. (2556). **คำลงท้ายในภาษาไทย.** สืบค้นจาก http://legacy.orst.go.th

ประเสริฐ ณ นคร. (2549). **อักษร ภาษา จารึก วรรณกรรม.** กรุงเทพฯ: มติชน.

ประกาสสำนักนายกรัถมนตรี เรื่องการปรับปรุงอักสรไทย (2485, 1 มิถุนายน). **ราชกิจจานุเบกสา.** เล่มที่ 59 ตอนที่ 35. หน้า 1137-1141.

ประกาสสำนักนายกรัถมนตรี เรื่องวางระเบียบ คำแทนชื่อ คำรับ คำปฏิเสธ (2485, 23 มิถุนายน). **ราชกิจจานุเบกสา.** เล่มที่ 59 ตอนที่ 41. หน้า 1301-1303

วินัย พงศ์ศรีเพียร. (2555). **อันเนื่องมาแต่พจนานุกรมคำเก่าในภาษาไทย ฉบับชะเลยสัก**. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).

ศิลปวัฒนธรรม. (2564). **“ครับ-ค่ะ” เริ่มใช้เมื่อใด ส่องการปรับ “ภาสาไทย” ฉบับจอมพล ป. เพื่อความเป็น “ไทย” ?.** สืบค้นจาก https://www.silpa-mag.com/history/article_32885

สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (ม.ป.ป.). **ระบบเสียงภาษาไทยออนไลน์.** สืบค้นจาก http://pirun.ku.ac.th/~fhumalt/TSS/Consonant_thai.html

สมทรง บุรุษพัฒน์. (2560). **ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ.** นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.

อมรา ประสิทธิรัฐสินธุ์. (2545). **ภาษาในสังคมไทย.** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อิงอร สุพันธุ์วณิช. (2550). **วิวัฒนาการอักษรละอักขรวิธีไทย.** กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2531). **หลักภาษาไทย.** กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

Baker, A. & Hengeveld, K. (2012). **Linguistics.** Oxford: Blackwell Publishing.

Calfee, R. (2005). “The exploration of English Orthography.” In T.R. Trabasso. (Ed.). **FromOrthography to pedagogy: essays in honor of Richard. L. Venezky.** Hillsdale, N.J.: Lawrence Erlbaum, pp. 8-19.